

Dívali jsme se na město.
Cihelna, nádraží, kostel, fabrika.
Kouř splýval s nebem.
Kousek pod námi děti pouštěly
draka, divoký vítr jím smýkal.

Řeklas mi:
"Po čem se nám stýská?
Chceme,
co možná není."

Obrysy jemněly šerem,
v domech se rozsvěcela okna.
Klopýtali jsme o kamení
cesty, my jeden, my oba
duší a tělem obtíženi.

Po zasněženém poli šli jsme
kamsi mimo čas.
Oblaka drtila zem jak lis.
Bůh viděl v dálce dvojobrys
na šňůře stop. A objal **nás**.

Cestou mezi poli
jako bych kráčet řekou,
co podemílá břehy.

Daleko vpředu
se protínají s nebem.
Na předělu člun traktoru,
ukrytý za oblakem
ze spálené nafty.

Osamělý strom,
zářící sklenice s medem.

Jdu dolů zahradou
k plotu vzít ze schránky poštu.
Z děravých kapes větru
vrabci padají oblohou.

Ráno je čisté,
modrá.
Skrz koruny stromů
slunce.

Had za Ilnou, v trávě šňůrky bot.
Nebe spustilo oponu.
Co vidět je zpoza ní?
Jen nepatrný bod,
co hnul se kdesi v prostoru.

Na voze jabloně jsi vyjel proti černi
večerních oblaků, co letí kupředu
jak houfy jezdců s těly zbrocenými krví
pozdních, již hasnoucích červánků.

J si trochu nachýlen, rukou se držíš kmene.
Stín v šednoucím listí a ovoci,
prkenně ztuhlý oběšenec
vzpříčený nahoře ve větvích.

A volnou rukou mácháš proti prázdnu,
nahore, dole se otvírá.
Rány: to o haluz otlouká se haluz.
Nárek: to vítr je ohýbá. .

Vypnutý proud, večer s petrolejkou.
Se synem v mihotavém světle
vyrábíš z lepenkových krabic
přilbici s hledím, kyrys, meč a štít.

Shrbený u stolu se díváš,
jak jede na' houpacím koni do bitvy proti zlu,
po boji slézá, hladí olýsalou hřívu,
z hrnečku dává pít.

V noci, když všichni spí,
přecházíš sem a tam po kuchyni,
vichr se dovnitř dobývá.

Vezmeš si přilbu a meč, vyjdeš ven:
nad stodolami černý svah,
měsíční jizva bíle rozchlíplá.

Tobiáš usnul: pět ráno.
Je slyšet nesetřenou krůpěj
na jeho čele vychládat.
Za oknem nehybná zahrada,
tušící rozbřesk za tmou.

Zlé tváře z horečky nad postelí pozvolna
průsvitní, brzy se celkem ztratí.
Jít spát se už nevyplatí.
Žít? Jistě. Stát a naslouchat
prázdnotě, třískání jejích berlí.

Jako by se ti někdo smál.
Říkáš si: "Třeba je to klam,
anebo větrem rozdrnčený drát."
Vždyť Bůh je s tebou. Někdy jsi však sám,
tak, jak ses nikdy neodvážil bát.

Nechals nás samotné, Bože?
Stránku z deníku, na které jsme byli, jsi vytrhl?
Jsem snad my ten zmačkaný papír,
letící po cestě dole ve vsi?

To my jsme ty srostlé siluety
v neosvětleném pokoji?
On, napjatě naslouchající, zda ozvou se tvé kroky.
Ona již s obličejem plným opuštěnosti.

Rituál rána, zatápění v kamnech
má zahřát místnost, v níž pak pracuje.
Dříví je navlhle a dlouho nechce hořet,
sirky se lámou jedna po druhé.

Prsty má zkřehlé. Čelí pokušení
být někým jiným někde daleko.
Tiše se ujišťuje: stůl, židle a stěny
se žlutým válečkem a křivou omítkou.

Pak chvíli mlčky, bez gest, bez pohnutí
s očima zavřenýma nechává
vteřinu vpálit značku do paměti,
aby ji neztratil, aby mu zůstala.

Nahá se ve tmě bělá
jako květ třešně.
Uprostřed ticha

je slyšet Boha, jak dýchá,
po listu duše píše,
beze slov, jako by měl spěch.

Nahý v tmě, s tváří k pelesti
poslouchá šelesty
vánku, co večer v zahradě
jí ulpěl na vlasech.

Zapadlo slunce. Jediné, co září,
je malé, jasně červené
jablko, poslední na stromě,
připravené k vyplutí.

Vše splývá se vším. V náhle rozprostřené tmě
zní cosi, možná lodní zvon,
hvizd, kapitánův megafon...
Možná že umíráček na cestu **nás zve**.

Nic neopomenout, nic nepropást
z tohoto dne, který se naklání.
Nehybně, vážně, nevnímaje čas
sledovat oknem padající sníh.

Hle, každodenní znamení:
nebe se barví rudě,
na stole hrnec s lečem.
I tento večer je úděl,
z něhož se nevyvlečeme

Výmluvné, jasné mlčení
všedních a přehlížených věcí.
Za okny ve vsi, za plotem
Večerníček se s kotrmelci
vrhá vstříc prázdnotě.

Pes má radost, běží za zajícem
a hned ti zmizí z očí někde v mlze.
Slyšíš jen vlastní dech, pomalý rytmus chůze.
Jako bys náhle přešel přes hranice

do míst, kde nic a kam se stále bojíš.
Co krok, to těžká nesmyslná práce.
Na vršku kostra, jehlan triangulace.
To sem je nutné dojít...

Topoly v mlze u Svitavy
jako hřbet veliké ryby.
Ve vlnách uschlé trávy,
na loďce bodláčí
přikrč se, Jonáši.

Zavřenými dveřmi očí
vchází scvrkle ovoce,
stigmata stromů, pád stráně.
Jsi pohlcen.

Ve světle věčnosti
ubíhá odpoledne,
mraky jak obnošené
modráky
letí od Knínic.

Banálně polekaný,
že je život krátký,
stojíš a díváš se, jak vlají
nad chalupami.

A dole v zahradě se černá klenutá
oživlá skvrna na pozadí kopce:
ohnutá záda tvého stárnoucího otce.
Sbírá spadaná jablka.